

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

VII. Visiones & revelationes spectantes Beatissimam Virginem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

lorum) & invalida prosequendi Missam, adjuta tamen & compensata abundanter ab illo ipso spiritu per donum linguarum interius & exterius, ut aliàs dictum.

CAPUT VII.

Visiones & Revelationes spectantes
Beatissimam Virginem.

Sicut Pater Julius post Sanctissimum Sacramentum tenerrimo ferebatur affectu erga beatissimam Virginem, ita vicissim ista liberalissima extitit in conferendis ei quam plurimis gratiis & donis, de his non pauca sparsimus in decursu totius vitæ, prout diversæ se occasiones dabant. Hic tanquam in loco proprio quædam ad propositum propiùs accedentia afferemus. Cum preces funderet in sacra aede Lauretana inter primos, ut opinor, novitiarûs fervores, monstrata ei fuit persona Divæ Virginis magna in claritate, vicina Deo, & eadem cum ipso luce, immersa, speciem præ se ferens, quam nulla valet humana lingua exprimere, & ipsi pulcherrimas per similitudines, & multo aptiores, quam humanæ sint, explicatum fuit, quo pacto non liceat statim per se absque interprete tractare cum Deo, Sanctissimam Virginem esse illam interpretem nos inter & illum, ac per ipsam omnes conferri gratias. Similitudines istæ sic ejus inhæserunt menti impressæ, ut multos per annos hæc ei perseveraverit illuminatio mira cum habilitate ad orandam sanctissimam gratiarum Matrem.

Romæ in Novitiatu in festo Assumptionis vidit gloriosam Virginem Reginam proficiscentem in cælum, circumdatam multis agminibus & choris Angelorum, ex quibus aliqui illi prærogativas, & perfectiones ejusdem explicavere, verum cum lectiones illæ nimis subtiles, & altæ

Similitudines ei de Beatissima Virgine impressæ.

Angeli ei prærogativas B. V. explicavere.

Oo

ascen-

Non aliter,
quàm dul-
cissimam
Matrem
appella-
bat.

Cantaba-
tur AveRe-
gina Cœ-
lorum.

Pulsavit
Citharam
seipso mi-
tante bene.

Identidem
nova enco-
mia exco-
gitabat.

ascenderent, nec ejus intellectus amplius esset capiendo, in lacrimas diffluit, corpusque mansit languidum absque viribus, ita ut nec humanis quidem cogitandis esset par. Felicius hæc eadem visio ipsi postea successit in octava Assumptionis. Totam noctem transegerat orando, & afflictando corpore, ut piorum operum studio plausus in cœlo de tali assumptione fieri solitos prosequeretur. Et placuit dulcissimæ Matri (sic enim eam solitabat appellare) eorum quandam promulsidem ei delibandam præbere. Vidit illam in solio regali cinctam angelis & sanctis, audivit musicam vocibus, & instrumentis suavissimè perstreptentem; personuit undique celebris illa antiphona; *Ave Regina Cœlorum*. Incessit & ipsum cupido sonandi, & canendi laudes Cœlorum Reginae, & profectò ità feliciter pulsavit Citharam, & vocem accommodavit illis modulis, ut ipsemet admirabundus rem non caperet, quo pacto ille, qui planè id instrumenti nesciret, & perparùm musicè calleret, nihil tamen ab illa cœlesti harmonia dissonaret. Vnde ut exploratiùs veritatem cognosceret, voluit ter quater repeti modulos, & semper meliùs succedere cum ea cordis dulcedine, ac si fuisset in paradiso. Hinc illi desiderium enatum est persanè vehemens semper laudandi Divam Virginem, ac investigandi modos, ac vias novas, quibus eam in publicis sodalitiis ejus nomini sacris condecoraret. Annuit per quàm liberaliter ejus votis Diva Virgo, dùm ipsi identidem novas ac claras illustrationes & lumina infudit circa sanctitatem suam; & immensam ejus capacitatem supra omnem humanam fidem in recipiendis donis, & virtutibus divinis.

Loquebatur autem de ea sententiis semper altissimis, & encomiis usque novis à se excogitatis, & inventis, potissimum autem de ejusdem puritate, quæ sine exemplo esset. Componebat diversissimas laudes per modum orationum,

ac

ac meditationum, prout aliàs dictum. Quando verò illi ex tempore dicendum fuit, dummodo tantisper ipsi mentem elevare in Deum licuisset, semper illi, quam optimè successit. Propter certas necessitates vacabat aliquando precibus dies ac noctes, addiderat asperitatem piorum operum summo, quo poterat, conatu, ac nisu; Itaque una nocte sollicitiùs applicando se se orationibus, raptus fuit in cælum ante Thronum sanctissimæ Virginis; ab excellentia, & majestate loci habilior, & animosior factus orandi rogavit ipsam enixiùs gratiam, & tunc sensit sibi certa serica auferri vela, quæ ipsius visui plurimùm obstabant, septimum ubi ablatum fuit, apparuit Diva Virgo tanta vi luminis conspicua, ut videretur in medio solis globo consistere. Hoc totum factum est in ictu oculi, & in hac luce clarè vidit Pater Julius Divam Virginem impetrasse, quam petierat, gratiam. Qui improvitus splendor non solum ipsum, sed & totum exhilaravit Paradisum, acie tamen suâ debilitavit, & languidum reliquit totum corpus; animus autem mirè recreatus, & virtute indutus ex alto fuit ipsum multis parasangis excedente; ac cum postea rediit ad vitæ functiones in corpore, argumenta dedit inexplicabilis alacritatis & gratiarum actiones Deo.

II. Novemb. Anno 1611. intellecta lamentabili cari amici sui Joannis Baptistæ Nacher Barij occisi morte absq; eo, quòd potuerit confiteri peccata, datis duntaxat incertis penitentia argumentis per signa, statim se in genua coniecit precaturus pro eo, dubitanti autem, quali oratione uti deberet, in mentem constanter venit, ut diceret, Salve Regina, & animam illam sanctissimæ commendaret Virgini Matri; Cùm pervenisset ad illa verba: *Illos tuos misericordes oculos ad nos converte*, visus est illa dicere in persona defuncti cum affectu singulari; Ita perrexit orare ferventer totam noctem, donec aspectabilem se Mater misericordiæ

O o 2

præbuit,

Cum ex tempore dicendum de ea, semper optimè successit.

Sensit sibi vela auferri, quæ ejus visum impediabant.

Corpus debilitatum, animus recreatus.

Oravit pro defuncto, nec frustra.

præbuit, candido cum velo in capite, & veste cærulea, fronte ut plurimum operata, vultu serium inter & placidum medio. Tum verò magis, quam unquam totis viribus oravit pro illa anima, quam tantopere cordi habebat. Ac Beatissima Virgo, ut eum solaretur, certiozem illum fecit, salutem Nacheri consistere in potestate sua, ne se porrò multum divexarer, aut timeret, sed sollicitudine omni projecta confideret in ipsa se. Ista visio illi diu permanfit, ut hoc certior de ea esset.

Jussit eum
Beatissima
Virgo con-
siderare in se
post Deum.

Duplo plus
fecit, ne
quis alius
exiret è pa-
radiso reli-
gionis.

Confugi-
tur ad P.
Julium.

Hic con-
vertit se ad
Beatissi-
mam Vir-
ginem.

Jussit esse
bono ani-
mo? non
dimitten-
dum.

Quantum fecit, ut istam animam extraheret (ut ita dicam) a periculo inferorum, duplo plus egit, ne alius quispiam exiret è paradiso Religionis. Hic fuit juvenis valde nobilis; seu id mali ejus mores jusserant, seu sinistra id informationes de eo apud Patrem Generalem factæ requisierant, de mandato ejusdem P. N. dimittendus erat. Sensit ille ad vivum vulnus, nec minùs ejus Mater & consanguinei, qui erant de primis, nequiverant illam, quæ ipsis in facie sui honoris fiebat, perferre cicatricem; adivere Patrem Julium rogantes, ipsorum ut causam velit agere apud Deum. Egit eam Pater Julius, quanto potuit ardore, & studio, tactus intimo commiserationis sensu propter acerbitatem casûs de illo infelici juvene; ac quoniam irritæ essent futuræ pteces apud Patrem Provinciale Neapolitanum, qui negabat Patris Generalis mandatum differri porrò posse, quo cum is ipse juvenis se Romam contulerat, ut coram causam ageret suam, verùm absque ullo emolumento, se totum convertit ad Beatissimam Virginem, eligens illam in hoc negotio interpretem & advocatam; interim Parentes & consanguineos, multosque nostrorum Patrum, quibus triste consilium non plurimum probabatur, jussit esse animo bono & spe quasi certa, ipsum non dimittendum. Hoc intermedio tempore continuatis dies, noctesque orationibus, adhibitis etiam corpusculi afflictationibus,

orationibus, summa cum animi fiducia se dedit ad expugnandum cor Virginis Matris; dum igitur nocte 6. Nov. anno 1611. perseverat in oratione, stetit se Beatissima Virgo habitu & cultu paulo ante descripto, consolans illum mira cum affabilitate, pollicensque juvenem nequaquam dimittendum. Ille lætus Evangelio rem parentibus, & nostris Patribus aperuit, illósque incredibili cum gaudio exhilaravit. Atque ita successit prout Diva Virgo promiserat.

Flexit cor
Beatissimæ
Virginis.

Similem aliam gratiam illi fecit cæli Regina in favorem cujusdam alterius juvenis nobilis, qui unicus erat Parentibus, & valetudine parùm firmâ. Hic erat Antonius Suarez filius Locotenentis Camerae Regiæ Neapolitanæ. Ceperat illum mirum videndæ Italiæ desiderium, & lustratâ sacra Lauretana æde redeundi Neapolim. Ab hoc eum proposito nec amor Matris, nee alii consanguinei vel amici, qui eum terrere itinerum periculis conabantur, dimovere ulla ratione potuere. Aded certus erat proficiscendi. Id saltem ab eo impetravit Mater, ut, priusquam viam iniret, ad Patrem Julium accederet petita ab eo Benedictione valefacturus. Libentissimè paruit filius, utpote, qui & ipse ejus de opinione sanctitatis maximum habuerat conceptum, & Pater Julius felici de exitu tantam certitudinem, ut & illi ipsi juveni, & Parentibus prædixerit saluum, & incolumem rediturum. Noctè insequente diem Aprilis tertium anno 1610. fudit pro eo preces, & inter eas vidit Beatissimam Virginem stantem, in statura solito majore, vultu majestate pleno. Stabat illa ante precabundum pallio candido cooperta pretioso. *Domina*, dixit Pater Julius, *commendo tibi incolumitatem illius juvenis; In eo agitur fides tua, & mea, quam obligavi tuâ fretus fiducia, illum itinerum exime periculis, parentibus saluum sistere, ac si non in itinere, sed domi suæ intra cubiculi parietes egisset.* Attendebat Virgo vultu placido, ac benigno, ac cum ille finem fecisset orandi,

Etiam in
favorem
cujusdam
alterius ju-
venis.

Saltem
valedixit
P. Julio pe-
tita bene-
dictione.

Prædixit
salvum &
incolumem
rediturum.

Quid dixe-
rit P. Julius
orans pro
dicto juve-
ne.

Videbat
intus in-
clusum ju-
venem.

illa sinum explicans candidi Pallii, tuere huc, inquit, intrò: obediit extemplò, & videbat intus inclusum juvenem Antonium genuflexum, cujus capiti unam beatarum manuum impositam tenebat. Ita videri desit relicto ejus corde bonæ spei pleno. Inde post mensem rediit Juvenis salvus, & incolumis enarrans plurima itineris pericula, cessitationes inter equitandum, & præcipitia, febrium assultus, & his similia, ex quibus ajebat se non sine prodigijs ereptum.

Non sine
prodigijs
ejus inco-
lunitas.

Etiā Mar-
cus Anto-
nius Aurea
expertus
est Beatif-
simam Vir-
ginem
propitiam.

Quidam alius summas per preces Patris Julij expertus est in itinere propitiam Beatissimam Virginem. Fuit hic Marcus Antonius Aurea; cum iter haberet Neapoli Romam sua cum conjugè Ducissa de Evoli, atque inde Lauretum, denique Genuam, scripsit Patri Julio tunc in Missione ad castellum Abbatis in Cilento degenti, commendans se ejus orationibus, quibus tantopere consideret. Fecit eas prolixè cum eis amoris significationibus, & contestationibus, quas summis illis principibus profitebatur se debere, inter orandum persensit consolationem singularem, ac multò majorem in sanctissima Matre fiduciam. In hunc quoque finem fecit ad aram, & vidit orationem suam ascendentem ad cælum per longissimum callem relicta in medio maxima Angelorum & Sanctorum hinc & inde pulchra serie consistentium multitudine; inferiores eam porrigebant superioribus, & isti aliis de manu in manum, & omnes illam læto vultu, & inclinato capite recipiebant. Et hic erat primus ejus obvientis prospectus. Alter fuit; cum longiorem adhuc credidit se intueri semitam, & tertius cum adhuc conspexit longiore longissimam, in qua ita excrevit longinquitas, & intervallorum intercapedo, ut ipse contremuerit, prout evenire solet evadenti in altissimum jugum, unde spectare deorsum sine metu nequeas. In vertice hujus viæ sedebat Regina Angelorum in
foilo

Sensit sum-
mam fidu-
ciam in
Beatissima
Virgine
pro Aurea
orans.

Mirabilis
vitis P. Ju-
lij.

folio regali, vidit suas preces benignè acceptas, dulcè in-
ter arrisum, & capitis annutum. Appromisit auxilium, &
sponspondit gratiam. Atque ita fuit. Illi enim summates fe-
licissimè itineris sui attingere terminum, prout ipsi exaratis
ad eum literis eidem gratias egerunt.

Annuir
Beatissima
Virgo ejus
precibus.

Nunquam ad calcem hujus capitis pervenirem, si
cunctas ei à sanctissima Matre factas apparitiones vellem
recensere, sufficiat mihi dixisse fuisse plurimas, & in favo-
rem aliorum, pro quibus orabat, & ad proprii commodi rati-
onem, ut videlicet rebus in angustiis respiraret, vel anima-
retur in periculis, sanaretur in ægrotudinibus, dulce recrea-
retur in orationibus; unde ipse habebat in illa repositam
non dico anchoram fiduciæ, & spei, sed & certitudinem
gratiarum, quas petebat solitus id de ea sibi polliceri, ut vi-
dimus, antequam promissionis arrham & pignus accepif-
set; ad eum modum, quo filius à cara Matre valde dile-
ctus, qui & ipse vicissim tenerè eam redamat, securè dispo-
nit de ejus voluntate, antequam ejus habeat consensum.

P. Julius
agebat cum
Beatissima
Virgine ut
Matre, &
ipsa cum
illo ut cum
filio.

Libet nihilominus hic sub calcem in documentum &
exemplum legentium subjungere casum, ex quo & perso-
næ spiritui deditæ discant cautè custodire Dei gratiam, &
amicitiam, & quantum posset sibi de sanctissima Virgine
promittere Pater Julius, utpote quæ non solùm ipsi, sed &
aliis propter ipsum, dignata est aspectabilem se præbere in
necessitate constitutis. Erat magnæ Virginis eximius cultor
Pater Julius ab octiduanis confessionibus cuidam octode-
cim, vel viginti annorum juveni. Vixerat is jam constanter
per quatuor annos in actionibus pietatis tali magistro di-
gnis, tantùmque jam animi innocentis nitorem consecu-
tus fuerat, ut ejus in confessionibus labor esset unicus, & dif-
ficilis reperire absolutionis materiam; quæ conscientiæ
puritas dignum illum jure merito effecerat, ut tertium pau-
cos intra dies elevatus paradisum & sanctos intus degentes

Personæ
spiritui deu-
ditæ no-
tent.

Filius Con-
fessionis P.
Julij,

Difficiliter
reperiebat
absolutio-
nis mate-
riam.

A deo caro
prævalet
spiritui,
ubi comi-
nus inicitur
alea.

Redit ad P.
Julium, &
juvatur.

Vidit enim
illo orante
per salutarem
visionem
aem.

in præsentia ipsius Dei mereretur videre. Accidit subinde huic tali, (nescio quem illum, an infelicem inter beatitates, an beatum inter infortunia appellem.) Accidit illi, inquam, interfuisse violentæ occasione, in qua pudicitiaë florem amisit. Adeò caro prævalet spiritui, ubi cominus certaminis subitur alea; cecidit, heu cecidit, verùm bonus ei habitus, & laudabilis consuetudo porrexere labenti manum, potuere illum sublevare, & eo adducere, ut vellet adire Patrem Julium, errorem detegeret, plangeret, consilium exposceret, ejus auxilium & orationes imploraret. Facile unusquisque prudens sibi imaginari poterit, quid studio, qua animi contentione fecerit Pater Julius, quamque sedulo ejus causam apud Refugium peccatorum egerit. Dùm is in Collegio nostro infelicem Deo, & sanctissimæ Virgini commendat, juvenis ille domi suæ formidabili interest visioni. Vidit se à dæmonibus per aëra ad inferos raptari; confusione & metu exanimem, non immemorem tamen doctrinæ à confessario traditæ de imploranda sanctissima Patronâ, ad illam totis viribus recurrisse & illam precibus Patris Julij flexam auxilium opportunum accelerasse. Objecit se periclitanti juveni visibilem cum Angelo custode, cui præcepit, dæmones quantocyus abigeret, quod & momento factum; & misellus ille unguibus infernalium harpyiarum liber statim in sinum sui Patris Julij se recepit, iterumque de novo se confessione expiavit.

C A P V T VIII.

Visiones Angelorum.

Raræ sunt visiones supra narratæ, vel de Deo, vel de Beatissima Virgine, in quibus non viderit etiam Pater Julius angelos, sed hic afferemus pauculas in quibus
foli,